

"Op deze foto staat mijn moeder in het midden, tussen de familie. Hij staat thuis op mijn piano."

Joyce is de eerste vrouwelijke burgemeester van Surinaamse komaf

"AL ZEGT IEDEREEN DAT HET NIET KAN, IK GA DOOR"

Niet opgeven, doorgaan: van haar ouders kreeg Joyce Sylvester (48) dit er met de paplepel ingegoten. Geen wonder dat ze de eerste vrouwelijke burgemeester van Surinaamse komaf in Nederland werd. "Ja, ik ben zakelijk, maar ik heb ook een warme Surinaamse kant."

Tekst: Rosa Kogelemeijer. Fotografie: Bernice van Wissen

"Uiteindelijk werd mijn moeder huismeester van de Amsterdamse burgemeester."

"Ik ben gek op parfum. Elke ochtend kies ik er eentje op basis van mijn kleding. Bij donkere kleding hoort bijvoorbeeld een zware geur, vind ik."

"Als het niet rechtsom gaat, dan maar linksom. Die instelling heb ik van mijn vader meegekregen. Ik kom uit een familie waarin je recht op blijft staan, wat er ook gebeurt. Mijn ouders kwamen in de jaren vijftig als een van de eerste Surinamers naar Nederland en daarmee waren ze echte pioniers. Mijn moeder heeft me weleens verteld hoe ze hier aankwam hartje winter, met alleen een zomerjurk aan, een kleine koffer en wat zakgeld. Niets hadden ze, echt niets. En toch lukte het hen om in Nederland een goed bestaan op te bouwen. Uiteindelijk werd mijn moeder huismeester van de Amsterdamse burgemeester. Waarschijnlijk is het zaadje toen al geplant, maar dat ik zelf burgemeester kon worden, bedacht ik pas vijftien jaar later. Die mentaliteit van mijn ouders heeft mij er in mijn leven al een aantal keren doorheen geholpen. Op de lagere school kreeg ik het advies om naar de huishoudschool te gaan. Surinaamse meisjes kregen dat in die tijd bijna altijd. Woedend was ik, want ik wilde naar het vwo en weet nog dat ik vier uur heb rondgefietst om mijn boosheid kwijt te raken. Mijn ouders wisten niet wat ze met me aan moesten – tegen een schooladvies kon je toch niet ingaan? Maar uiteindelijk zei mijn vader: 'Ik schrijf je in op het vwo.' Ik slaagde met vlag en wimpel voor acht vakken."

Moeder worden

"Op mijn 27e kreeg ik een ernstig ongeluk. Ik zat in een trein die ter hoogte van Hoofddorp ontspoorde en was uit de coupé de enige overlevende. Mijn verwondingen waren zo ernstig dat ik twee weken in coma ben gehouden. Daarna heb ik zes jaar moeten revalideren. Toch kwam ik erbovenop. Ik ben een vechter. Ook al zegt iedereen dat iets niet kan, ik ga door. Ik dank mijn vader nog elke dag voor de levensles die hij me meegaf. Ook mijn kinderwens heb ik uiteindelijk kunnen vervullen. Het was altijd mijn droom om eigen kinderen te hebben en een kind te adopteren. Maar terwijl mijn vriendinnen kinderen kregen, kon ik niet lopen. En een eigen kind was na de revalidatie geen optie meer. Maar gelukkig waren we voor het ongeluk al een adoptieprocedure gestart. Acht jaar geleden ben ik moeder geworden van Hendrik Yuan, een Chinees jongetje dat toen drie was. Hendrik Yuan adopteren is het leukste wat

ik ooit in mijn leven heb gedaan en het gaat ontzettend goed met hem. Ik vind het leuk, zo'n divers gezin."

Dikke huid

"In 2008 werd ik burgemeester in Anna Paulowna, een dorp in de kop van Noord-Holland. Ook toen zeiden mensen: 'Dat gaat nooit goed, als echt stadsmens en donkere vrouw tussen de bollenboeren', maar ik heb nog nooit zo'n warme ontvangst meegeemaakt. In mijn werk maakt het geen verschil dat ik donker ben, al reageren mensen, vooral ouderen, soms wel verbaasd. 'Bent u de burgemeester?' vragen ze dan. Nare reacties zijn er ook, er zijn nu eenmaal mensen die een bepaalde visie hebben op personen van buitenlandse komaf. Maar ook van donkere

lees
"Mijn moeder kwam op haar zeventiende naar Nederland omdat ze in Libelle had gelezen dat hier verpleegsters nodig waren"

mensen krijg ik opmerkingen; tijdens de sinterklaasintocht bijvoorbeeld. Hoe ik me als Surinaamse kon inlaten met zo'n racistisch feest? Ik heb gelukkig een dikke huid, dus ik zit niet zo met die reacties."

Mooie uitspraak

"Als eerste vrouwelijke burgemeester met een Surinaamse achtergrond heb ik een voorbeeldfunctie, daar ben ik me zeker van bewust. Ik heb drie jongere zussen en eigenlijk ben ik als oudste altijd een rolmodel geweest. Ik wil mensen graag inspireren en ik vind het jammer dat veel burgemeesters nog steeds oudere, blanke mannen zijn. Alle mensen in Nederland zouden dezelfde kansen moeten krijgen, of ze nu dik, dun, blank, zwart, jong, oud, van het platteland of uit de stad zijn. De kansen die ik zelf heb gekregen, wil ik anderen ook geven, dat is mijn missie. Van elke naturalisatie maak ik hier op het gemeentehuis dan ook een feestje: ik wil mensen het gevoel geven dat

ze ertoe doen en blokkades wegnemen. Een tijdje geleden was ik bij een gala waar ook de Zuid-Afrikaanse aartsbisschop Tutu was. Hij zei: 'Iedereen kan op elk moment in het leven beslissen om voor de Nobelprijs te gaan.' Zo'n mooie uitspraak. Een beter leven krijgen is ook iets wat je zelf moet doen, het is knokken. De fractievoorzitter van het CDA in Naarden, Marleen Sanderse, moet door een ongeluk een been missen. Dat is natuurlijk een nachtmerrie, als je been geamputeerd moet worden, maar zij laat zich niet uit het veld slaan en doet volop aan alles mee. Daar heb ik grote bewondering voor."

Pluk de dag

"Ik vind de inhoud van mijn baan zo leuk dat ik nooit het gevoel heb dat ik aan het werk ben; als niemand iets zegt, zit ik tot 's avonds laat op het gemeentehuis. Ik ben ook Eerste Kamerlid en als vrijwilliger actief voor allerlei organisaties, bijvoorbeeld als vice-voorzitter bij het Nederlands Philharmonisch Orkest. Ik zing zelf opera, dat maakt mijn werk voor het Philharmonisch Orkest weer zo leuk. Tot ik op mijn 27ste dat treinongeluk kreeg, was het ambitie die me dreef. Ik wilde mezelf bewijzen, maar daar ben ik door wat ik heb meegemaakt wel vanaf. Het leven is er om van te genieten, om vol voor te gaan en ik pluk de dag. Mijn Surinaamse roots zijn nog steeds belangrijk voor me. Ik heb veel familie in Suriname wonen en ga er regelmatig naartoe, ook voor de stichting d'ONS (Duurzame Ontwikkeling Nederland Suriname, red.), die zich inzet voor het behoud van de natuur in Suriname. Ik ben een zakelijk type, maar heb ook die warme Surinaamse kant. Dat ervaar ik als een rijkdom, dat ik kan spiegelen vanuit twee culturen. Twee jaar geleden overleed mijn vader. Hij had darmkanker, maar hij was zo'n vechter dat het acht jaar duurde om hem eronder te krijgen. Ik mis zijn liefde en support nog elke dag en denk nog vaak aan wat hij regelmatig zei: 'Ik heb in mijn leven geweigerd om te verliezen.'"

Joyce Sylvester deed twee studies, Politicologie en Communicatiewetenschappen. Ze promoveerde en daarna werd ze burgemeester van Anna Paulowna. Sinds 2003 is ze lid van de Senaat (PvdA). Ze heeft één zoon.